

Arrest

nr. 267 708 van 2 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 10 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 maart 2019 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 9 augustus 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 oktober 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 27 oktober 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Egyptische nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Caïro. U woonde daar met uw ouders, uw broer en uw drie zussen. Uw broer woont ondertussen in Tsjechië, uw ene zus in Koeweit en de andere zussen in Egypte. U trouwde zeven jaar geleden met uw echtgenote en u heeft twee dochtertjes. Uw gezin woont in Egypte.

Bij de geboorte van uw dochters werd u in het ziekenhuis gezegd dat u uw dochters meteen moest laten besnijden. U weigerde dit en betaalde een omkoopsom om dit te vermijden.

In 2011 nam u deel aan de demonstraties tegen het regime. U werd opgepakt en enkele maanden vastgehouden en gemarteld. U werd gedwongen om verklaringen af te leggen waar u niet mee akkoord ging en daarna werd u vrijgelaten. U studeerde af aan de universiteit van Caïro en begon in 2012 als computertechneer te werken bij Global Brands, een bedrijf dat u aan andere bedrijven verhuurde. Daarna werkte u als computertechneer voor een procureur. U werd daar ontslagen toen men ontdekte dat u deelgenomen had aan protesten en dat u opgepakt werd in 2011. In 2016 nam u deel aan demonstraties ter herdenking van de revolutie en raakte u gewond door een kogel in uw knie. U werd opnieuw opgepakt en twee maanden vastgehouden. Na uw vrijlating werd uw vader opgepakt om u onder druk te zetten. U moest daarna gedurende twee maanden elke nacht op het politiekantoor blijven ter observatie. U voerde oppositie, onder andere via facebook, en moedigde de mensen aan om te betogen tegen president Sisi.

In april 2016 reisde u voor tien dagen naar Thailand. U wilde van daar naar Europa reizen maar toen dit niet lukte keerde u terug naar Egypte. U probeerde meermaals om het land te verlaten maar het lukte niet.

Op 25 juli 2018 werd u bij verstek veroordeeld tot 12 jaar gevangenis omdat u ervan verdacht werd lid te zijn van de moslimbroeders. In beroep werd uw straf herleid tot 5 jaar gevangenis.

Op 23 september 2018 verliet u Egypte en reisde u naar Marokko. Met een vals paspoort kon u naar Spanje verder reizen. Op 7 maart 2019 kwam u aan in België en op 15 maart 2019 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Toen u hier in België was hoorde u dat de broer van president Sisi ook in België was. U werd door anderen gewaarschuwd en u denkt dat hij informatie over u verzamelt.

Bij terugkeer vreest u opgepakt en ondervraagd te worden door de veiligheidsdiensten. U vreest dat ze u zullen ombrengen.

Op 30 november 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtrelaas. U ging hiertegen in beroep maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde de beslissing van het CGVS.

Op 9 augustus 2021 diende u een volgend verzoek in. U verklaart dat u op 10 februari 2020 door een militaire rechtbank werd veroordeeld. U legt een arrestatiebevel neer om dit te staven. Hierin staat dat u tot een levenslange gevangenisstraf werd veroordeeld op 20 februari 2020 voor de moordpoging op een advocaat-generaal, het lidmaatschap van een terroristische organisatie en een poging tot een staatsgreep. U verklaart voorts dat u tevens de Palestijnse nationaliteit bezit.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om

internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Hierbij moet vooreerst worden benadrukt dat uw vorige verzoek om internationale bescherming geweigerd werd omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de Egyptische autoriteiten. In het kader van uw huidig verzoek legt u opnieuw een document neer van de autoriteiten waaruit zou moeten blijken dat u door hen gezocht wordt. U zegt vervolgens dat u een blanco strafblad had waarmee u aangeeft dat de problemen waarop u zich beriep in het kader van uw eerste verzoek daadwerkelijk niet zijn gebeurd (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Dat u dan nu een document neerlegt waaruit blijkt dat u veroordeeld werd tot een levenslange gevangenisstraf voor de moordpoging op een advocaat-generaal, het lidmaatschap van een terroristische organisatie en een poging tot een staatsgreep doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. U geeft nergens aan waarom u plots van deze zaken beschuldigd wordt (verklaring volgend verzoek, vraag 18). Het louter neerleggen van een dergelijk document, nadat u reeds eerder een vals document neerlegde om uw vorige asielrelaas te staven, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergroot.

Het is ook opmerkelijk dat u van deze hele strafzaak tegen u geen enkel ander document weet neer te leggen en dat het document dat u wel neerlegt een arrestatiebewijs is van augustus 2021 terwijl u reeds in februari 2020 zou zijn veroordeeld. Er kan verwacht worden dat u deze strafzaak kan bewijzen aan de hand van veelvuldige documenten of zelfs media-artikelen, gezien dit toch een opzienbarende zaak betreft. Dit loutere arrestatiebewijs volstaat geenszins, zeker gezien uw eerdere leugenachtige verklaringen in uw vorige verzoek.

U verklaart verder plots dat u tevens de Palestijnse nationaliteit heeft (verklaring volgend verzoek, vraag 6). U zou dit reeds hebben gezegd in uw vorige verzoek maar dit zou niet opgeschreven zijn. Tevens geeft u aan de er communicatieproblemen waren met de tolk tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw vorig verzoek (verklaring volgend verzoek, vraag 23). Deze verklaring volstaat geenszins om te verklaren dat uw Palestijnse nationaliteit niet werd vermeld in uw vorig verzoek. Bovendien liet u na deze beweemde communicatieproblemen, noch uw Palestijnse nationaliteit te vermelden in uw beroep voor de RVV. Een dergelijke verklaring a posteriori is dan ook niet overtuigend. Daarenboven staat er volgens uw verklaringen een andere naam op uw vermeende Palestijnse documenten (verklaring volgend verzoek, vraag 3). Hoe dan ook, dat u naast de Egyptische ook de Palestijnse nationaliteit zou bezitten doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u kan terugkeren naar Egypte.

U geeft voorts nog aan zich zorgen te maken om uw kinderen, vooral indien u zou scheiden van uw vrouw (verklaring volgend verzoek, vraag 23). Deze problemen houden geen verband met daden van vervolging of ernstige schade. Bovendien bevinden uw kinderen zich nog steeds in Egypte en toont u hiermee niet aan zelf niet naar Egypte te kunnen terugkeren.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 48 tot en met 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat een verzoeker om internationale bescherming in beginsel een recht heeft tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud. Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8." Verzoeker wijst erop dat het woord "kan" wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om al dan niet de verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoeker zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling. De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting naar mening van verzoeker wordt geschonden.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker het oneens te zijn met de redenen waarom het verzoek om internationale bescherming eerder werd geweigerd. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"(...) De verzoekende partij legde bijkomende verklaringen af in het kader van het volgend verzoek tot internationale bescherming. Door verzoeker werd in het kader van zijn volgend verzoek tot internationale bescherming benadrukt dat hij werd veroordeeld door een militaire rechtbank. Hij staaft dit ook aan de hand van een arrestatiebevel. Verzoeker benadrukte dat hij werd veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf op 20 februari 2020. Deze uitspraak was het gevolg van een vermeende moordging op een advocaat-generaal, het lidmaatschap van een terroristische organisatie en een

poging tot staatsgreep. Verzoeker benadrukt daarnaast dat hij ook de nationaliteit van Palestina bezit. Dit betreft een tweede (apart) element.

Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten heeft de verzoekende partij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat hun vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn.

Dit is ook hetgeen de verzoekende partij deed.

Het is vervolgens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt en documenten overmaakt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en de nieuwe documenten die de verzoekende partij aflegt.

De verzoekende partij is het daarom oneens dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van de verzoekende partij onmiddellijk wegzet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens het eerste verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor wordt het de verzoekende partij onmogelijk gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn.

De verzoekende partij houdt vast aan de eerdere asielmotieven, hetgeen erop wijst dat hij consistent is. Hetgeen hij verklaarde tijdens het volgend verzoek tot internationale bescherming ligt in lijn van de vorige verklaringen, net omdat de verzoekende partij wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn.

De medewerkingsplicht vereist van de verzoekende partij dat zij tracht om een zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van de verzoekende partij worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Daardoor heeft de verzoekende partij ook eerder gezorgd dat zij aanvullende documenten kon verkrijgen, zodat hij deze kon overmaken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Met de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd en de bijkomende documenten dat hij heeft overgemaakt tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming, benadrukt de verzoekende partij opnieuw dat hij voldoet aan deze medewerkingsplicht.

De verzoekende partij mag op zijn beurt verwachten van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat deze verklaringen zorgvuldig en onbevooroordeeld worden onderzocht en dus niet onmiddellijk worden weggezet als ongeloofwaardig, omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens het eerste verzoek tot internationale bescherming.

4. De verzoekende partij dient vast te stellen dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weinig tot geen bijkomend onderzoek verricht naar de verklaringen van de verzoekende partij en het arrestatiebevel dat door verzoeker werd voorgebracht.

De verzoekende partij wijst in het bijzonder naar de bemerkingen die werden gemaakt in de bestreden beslissing rond het voorgebrachte aanvullend document, het arrestatiebevel. (...)

De verzoekende partij merkt vooreerst op dat er geen bemerkingen worden gemaakt in verband met de authenticiteit van dit voorgebrachte nieuwe document. Er worden geen opmerkingen gemaakt over de "vorm", waaruit zou kunnen afgeleid worden dat dit document geen waarachtig arrestatiebevel zou uitmaken.

Door het gebrek aan dergelijke opmerkingen, dient te worden afgeleid dat dit document vormelijk correct (en dus authentiek) is.

Er moet tevens worden opgemerkt dat er geen inhoudelijke opmerkingen worden gemaakt, waaruit zou blijken dat dit document niet zou beantwoorden aan de waarheid.

Er wordt op geen enkel punt gesteld dat dit document in strijd zou zijn met de eerder afgelegde verklaringen door de verzoekende partij. Er stelt zich dus geen conflict. Integendeel, het voorgebrachte (nieuwe) document versterkt de verklaringen die werden afgelegd door de verzoekende partij. Beide liggen in lijn van elkaar, zoals kan worden afgeleid uit de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen wordt evenwel opgemerkt dat het arrestatiebevel niet "bewijskrachtig" zou zijn omdat dit moet kaderen in een geloofwaardig relaas en het verzoeker wordt verweten dat hij geen andere documenten over de strafzaak kan voorleggen.

De verzoekende partij merkt echter op dat het voorgebrachte document net dienstig is om de geloofwaardigheid van zijn relaas te "herstellen", of beter: te benadrukken. Net daarom heeft de verzoekende partij dit document voorgebracht in het kader van zijn huidig verzoek tot internationale bescherming. Dat verzoeker geen ander document kan voorleggen van de strafzaak, is niet ernstig om de bewijswaarde van het voorgelegde arrestatiebevel te ontnemen. Zoals aangehaald, is het document zowel vormelijk als inhoudelijk authentiek en kadert dit document binnen de eerdere verklaringen die verzoeker heeft afgelegd. Bovendien heeft verzoeker Egypte reeds verlaten op 23 september 2018.

De verzoekende partij meent hierom dat de voorgebrachte elementen weldegelijk in overweging moesten genomen worden, alvorens te oordelen dat de aangehaalde elementen in het kader van het ingediende volgend verzoek tot internationale bescherming de kans niet aanzienlijk groter zou maken dat de verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking zou komen.

5. De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn daarom naar het oordeel van de verzoekende partij niet vervuld, waardoor de bestreden beslissing deze bepalingen schendt. De verzoekende partij vraagt daarom dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen door de verzoekende partij, in het bijzonder dat de verzoekende partij de gelegenheid wordt geboden voor het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud."

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd. Ter terechtzitting legt verzoeker nieuwe stukken neer die hij in de aanvullende nota beschrijft als "Beslissing van de rechtbank die opdracht geeft om verzoeker te arresteren".

2.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota neer: COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie 11 december 2019.

2.3. Voorafgaande opmerkingen

2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.2. Daarnaast benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden

beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.7. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 30 november 2020 geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat (i) het feit dat hij het resultaat van zijn verzoek om internationale bescherming in Spanje niet afwachtte wijst op een gebrek aan interesse, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van zijn beweerde nood aan internationale bescherming en hij in Spanje een verzoek om internationale bescherming indiende onder een valse naam, hetgeen zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnt en tot gevolg heeft dat ook aan zijn overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal maanden dat hij na zijn arrestatie in 2011 zou zijn vastgehouden en het feit dat hij hierna zijn gewone leven opnieuw kon opnemen en een job vond als computerexpert aantoonde dat, als er al een vrees of risico verbonden was aan zijn vroegere arrestatie, dit niet langer actueel is, (iii) hij verklaarde dat hij anderhalf jaar via een uitzendbureau werkte voor de procureur generaal doch het niet aannemelijk is dat hij niet meer weet wat de naam van het uitzendbureau was, hij deze job aanvankelijk niet vermeld heeft tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken terwijl hij nochtans beweert ontslagen te zijn uit deze job omwille van zijn politieke activiteiten, hij bovendien bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij voor de overheid werkte onder het regime van president Mubarak en president Mursi doch uit zijn werkbadge blijkt dat hij tot oktober 2014 bij Global Brands werkte en dus pas daarna bij de overheid begon, toen zowel president Mubarak als president Mursi niet meer aan de macht waren, zijn ontslag geen aanleiding geeft tot een nood aan internationale bescherming nu uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij hierna niet meer in de mogelijkheid was om ander werk te zoeken, en hij bovendien geen coherente verklaringen aflegt over de reden van zijn ontslag, (iv)

hij beweert dat hij in januari 2016 opnieuw werd gearresteerd omwille van zijn deelname aan een herdenking van de protesten in 2011 en gedurende vier of vijf maanden werd opgesloten, wat betekent dat hij tot mei of juni 2016 opgesloten was, terwijl nochtans uit zijn verklaringen blijkt dat hij in april 2016 voor tien dagen het land verliet, (v) het feit dat hij in april 2016 het land op legale manier verliet met zijn eigen paspoort erop wijst dat hij geen vervolging door de overheid vreesde en dus op dat moment geen nood had aan internationale bescherming en ook het gegeven dat hij vrijwillig terugkeerde naar zijn land en zelfs naar zijn huis, waar hij daarna nog bleef wonen tot september 2018, niet in overeenstemming te brengen is met de door hem beweerde nood aan internationale bescherming, (vi) de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven opnieuw wordt aangetast door tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en het document dat hij neerlegt en waarvan hij zegt dat dit een vonnis is en de vaststelling dat hij er niet in slaagde meer verduidelijking te geven over de informatie in dit 'vonnis' de bewijswaarde van dit document in ernstige mate ondermijnt, (vii) hij er niet in slaagt om concreet aan te tonen op welke manier hij oppositie voerde tegen het regime van president Al Sisi en het niet aannemelijk is, gezien de vaststellingen over zijn politieke activiteiten, dat het Egyptische regime er dermate op gebrand zou zijn om hem te vinden dat zelfs de broer van de president hem tot in België zou gevold zijn om informatie over hem te verzamelen, (viii) hij een certificaat neerlegt waaruit blijkt dat hij een opleiding volgde van 4 augustus tot 2 september 2018 doch het niet aannemelijk is dat hij een smartphone opleiding zou volgen op het moment dat hij vreesde voor zijn leven en het land probeerde te verlaten, (ix) uit zijn verklaringen en de stempels in zijn paspoort blijkt dat hij zijn geboorteland op legale wijze verliet, wat er evenmin op wijst dat hij te vrezen heeft van de Egyptische autoriteiten, (x) de door hem aangehaalde vrees dat zijn dochters besneden zouden worden niet langer actueel is vermits hij verklaart dat hij een afkooksom kon betalen om hen te laten registreren als besneden, terwijl ze dit niet waren, hij of zijn dochters hierdoor later geen problemen hebben gekend, zijn dochters bovendien nog steeds in Egypte zijn en deze besnijdenis geen persoonlijke vrees voor hem vormt, (xi) de overige door hem neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht en (xii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 254 256 van 10 mei 2021.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot een eerder verzoek om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.8. In het kader van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker dat hij in februari 2020 door een militaire rechtbank werd veroordeeld. Hij legt een arrestatiebevel neer om dit te staven. Hierin staat dat verzoeker op 20 februari 2020 tot een levenslange gevangenisstraf werd veroordeeld voor de moordpoging op een advocaat-generaal, het lidmaatschap van een terroristische organisatie en een poging tot een staatsgreep. Verzoeker verklaart voorts dat hij tevens de Palestijnse nationaliteit bezit.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers huidige verklaringen op geen enkele manier te rijmen vallen met het asielrelaas zoals hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Verzoeker verklaarde naar aanleiding van zijn eerste verzoek immers dat hij op 25 juli 2018 bij verstek werd veroordeeld tot 12 jaar gevangenis omdat hij ervan verdacht werd lid te zijn van de moslimbroeders en dat zijn straf in beroep werd herleid tot 5 jaar gevangenis. Ter staving van deze verklaringen legde verzoeker een document voor waarvan hij beweerde dat het een vonnis is. Verzoekers verklaringen in dit verband en de bewijswaarde van het door hem neergelegde document werden in voornoemd arrest nr. 254 256 van 10 mei 2021 beoordeeld als volgt: "Verzoeker voert nog

aan dat de situatie voor hem onhoudbaar werd toen hij op 25 juli 2018 bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 12 jaar, die in beroep verlaagd werd tot 5 jaar, en benadrukt dat hij een document heeft bijgebracht om dit aan te tonen. Verzoeker gaat echter uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij meent dat de authenticiteit van dit document niet wordt betwist. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande immers geoordeeld als volgt: "U verklaarde dat u op 25 juli 2018 veroordeeld werd door een militaire rechtbank tot een gevangenisstraf van 12 jaar. U legde een document neer waarvan u zegt dat dit het vonnis is (CGVS, p. 14). Gevraagd wat hier in staat, antwoordde u dat u geen verstand heeft van juridische zaken en dat u het niet weet. U verklaarde dat er meerdere vonnissen waren en dat dit het laatste is. U zei dat uw advocaat in beroep gegaan was en dat u een straf van vijf jaar kreeg (CGVS, p. 14). Na vertaling blijkt dat er nergens in dit vonnis sprake is van een gevangenisstraf van 12 jaar. Verder blijkt dat dit document werd opgesteld door het parket, en niet door een militaire rechtbank. Bovendien worden er ook andere personen vermeld in dit vonnis met wie u samen in een groepering zat. Het is niet duidelijk over welke groepering dit gaat. Het moet verder worden opgemerkt dat de feiten zich, volgens dit vonnis, afspeelden in de provincie Buhaira, en niet in Cairo, zoals u zei. Dat u er niet in slaagde meer verduidelijking te geven over de informatie in dit vonnis ondermijnt de bewijswaarde van dit document in ernstige mate. Daarnaast wordt ook de geloofwaardigheid van uw asielmotieven opnieuw aangetast door deze tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en uw document." Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen valabele verklaring bij voor zijn nagenoeg volstreekte onwetendheid en de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de inhoud van het door hem neergelegde document. Zo kan de argumentatie dat het document dateert van na zijn vlucht uit Egypte en hij hierover slechts beperkte informatie heeft verkregen van zijn advocaat, bezwaarlijk als afdoende verschoning worden aanvaard. De Raad wijst er te dezen op dat het niet ernstig is om documenten neer te leggen ter staving van het asielrelaas zonder nuttige toelichting te kunnen geven bij de inhoud ervan. Dit geldt des te meer nu het 'vonnis' betrekking heeft op de kern van verzoeker zijn relaas aangezien de veroordeling blijkens zijn verklaringen zijn rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaakt en bovendien de reden vormt waarom hij naar eigen zeggen niet kan terugkeren naar Egypte. Er mag dan ook worden verwacht dat verzoeker zich hieromtrent grondig zou hebben bevraagd bij zijn advocaat. Dat verzoeker klaarblijkelijk heeft nagelaten dit te doen valt niet in overeenstemming te brengen met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. In zoverre verzoeker daarnaast opmerkt dat het stuk in kwestie geen omvattend document of dossier is aangezien er herhaaldelijke vonnissen werden uitgesproken tegen hem en de andere personen waarmee hij in een groepering zat, merkt de Raad vooreerst op dat nergens uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij met andere personen een groepering vormde. Integendeel, verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk dat hij niet bij een groep hoorde (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21: "Ik werd door niemand gefinancierd en hoorde bij niemand"). Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat verzoeker het door hem ter staving van zijn veroordeling neergelegde document omschreef als een vonnis. Zijn verklaringen hieromtrent zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Hij verklaarde dat er meerdere vonnissen waren en dat dit het laatste is (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Aangezien uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat het door hem bijgebrachte document het sluitstuk vormt van de strafrechtelijke procedure tegen hem, kan hij thans in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het stuk slechts betrekking heeft op een gedeelte van het strafdossier en dat dit verklaart waarom het document werd opgesteld door het parket en niet door een militaire rechtbank. Verzoekers gebrekkige verklaringen omtrent het door hem neergelegde 'vonnis' maken dat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend en halen de geloofwaardigheid van zijn relaas finaal onderuit. Dat verzoeker in september 2018, twee maanden na zijn beweerde veroordeling, Egypte op legale wijze met zijn eigen paspoort kon verlaten wijst er overigens, zoals nog terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, andermaal op dat hij van de Egyptische autoriteiten niets te vrezen heeft. Het voorgaande indachtig, overtuigt de uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker door de beroepsprocedure nog in staat was om op een legale manier het land te verlaten allerm minst." De Raad oordeelde in genoemd arrest nog dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn doorgedreven oppositieactiviteiten aannemelijk te maken, laat staan dat hij om deze reden door de Egyptische autoriteiten werd en tot op heden wordt gevisieerd met het oog op vervolging.

Thans legt verzoeker opnieuw een document neer waaruit zou moeten blijken dat hij gezocht wordt door de Egyptische autoriteiten. Indien verzoeker werkelijk op 20 februari 2020 tot een levenslange gevangenisstraf werd veroordeeld voor de moordpoging op een advocaat-generaal, het lidmaatschap van een terroristische organisatie en een poging tot een staatsgreep, zoals moet blijken uit het voorgelegde arrestatiebevel, kan echter niet worden ingezien waarom verzoeker hiervan in de eerste asielprocedure op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt. Nochtans werd verzoeker pas gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 oktober 2020 en

werd de weigeringsbeslissing in zijn hoofde genomen op 30 november 2020. Verzoeker heeft deze beweerde veroordeling evenmin aangehaald in de beroepsprocedure bij deze Raad tegen zijn eerste weigeringsbeslissing, noch in het ingediende verzoekschrift, noch tijdens de terechtzitting die plaatsvond op 15 april 2021. Dat verzoeker pas na een eerste weigeringsbeslissing en na voornoemd arrest van deze Raad, in het kader van een volgend verzoek op de proppen komt met een dergelijke significante aanvulling op / wijziging van zijn asielrelaas, is naar het oordeel van de Raad nefast voor de oprechtheid van zijn verklaringen en de geloofwaardigheid van dit asielmotief. Dit geldt des te meer nu verzoeker nergens aangeeft waarom hij plots van moordpoging op een advocaat-generaal, het lidmaatschap van een terroristische organisatie en een poging tot een staatsgreep beschuldigd wordt, noch in zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in voorliggend verzoekschrift. Verzoeker kan, het voorgaande indachtig, overigens in het verzoekschrift bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de bijkomende verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn volgend verzoek volledig in lijn liggen van de verklaringen tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel dat het louter neerleggen van een dergelijk arrestatiebevel, nadat verzoeker reeds eerder een vals document neerlegde om zijn vorige asielrelaas te staven, bezwaarlijk kan worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Waar verzoeker in dit verband argumenteert dat een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen niet als afdoende kan worden beschouwd en dat de mogelijkheid moet bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen die de verzoekende partij aflegt en de nieuwe documenten die hij neerlegt, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde elementen dient na te gaan of de aangevoerde elementen "nieuw" zijn in de zin dat zij *"de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt"*, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal onzorgvuldig en bevooroordeeld zou zijn geweest en niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. In de thans bestreden beslissing wordt overigens niet louter verwezen naar de weigeringsbeslissing inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming. Er wordt daarnaast correct vastgesteld dat het opmerkelijk moet worden geacht dat verzoeker van de hele strafzaak tegen hem geen enkel ander document weet neer te leggen en dat het document dat hij wel neerlegt een arrestatiebevel is van augustus 2021 terwijl hij reeds in februari 2020 zou zijn veroordeeld. De Raad volgt de commissaris-generaal in diens oordeel dat nochtans kan verwacht worden dat verzoeker deze strafzaak kan bewijzen aan de hand van veelvuldige documenten of zelfs media-artikelen, gezien dit toch een opzienbarende zaak betreft. Dit loutere arrestatiebevel volstaat dan ook geenszins om de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, zeker gezien zijn eerdere leugenachtige verklaringen in zijn vorige verzoek. De Raad wijst er te dezen nog op dat documenten niet als alleenstaand kunnen gezien worden binnen een aanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan dergelijke documenten wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Aangezien naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds genoegzaam werd vastgesteld, zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als deze Raad, dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de Egyptische autoriteiten, verzoeker in het kader van zijn opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming fundamenteel verschillende verklaringen heeft afgelegd over de veroordelingen die tegen hem zouden zijn uitgesproken, hetgeen opnieuw nefast is voor zijn algehele geloofwaardigheid, hij op geen enkele manier toelicht waarom hij plots van moordpoging op een advocaat-generaal, het lidmaatschap van een terroristische organisatie en een poging tot een staatsgreep zou worden beschuldigd, hij niet de minste verklaring geeft waarom hij een veroordeling wegens deze feiten niet kenbaar heeft gemaakt tijdens zijn eerste asielprocedure, terwijl hij hiertoe ruimschoots de kans had, en hij deze veroordeling en de hele strafzaak tegen hem verder op geen enkele andere manier kan staven, oordeelt de Raad dat het voorgelegde arrestatiebevel op zich niet kan volstaan om de relevante elementen van verzoekers asielrelaas geloofwaardig te bevinden. De Raad benadrukt in dit verband dat de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk moeten zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in het

licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat *in casu* geenszins het geval is gebleken. Verzoeker gaat er overigens ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. De beoordeling van de bewijswaarde behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (en van deze Raad), zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten, en er is geen rechtsregel die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde moet worden toegekend dan aan de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming. Het geheel van wat voorafgaat indachtig, sterkt de vaststelling dat het arrestatiebevel dateert van augustus 2021 terwijl verzoeker reeds in februari 2020 zou zijn veroordeeld, de Raad in zijn overtuiging dat het stuk in kwestie werd opgemaakt als complaisancestuk voor huidige asielprocedure.

De overige door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen worden in de bestreden beslissing correct beoordeeld als volgt: *“U verklaart verder plots dat u tevens de Palestijnse nationaliteit heeft (verklaring volgend verzoek, vraag 6). U zou dit reeds hebben gezegd in uw vorige verzoek maar dit zou niet opgeschreven zijn. Tevens geeft u aan de er communicatieproblemen waren met de tolk tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw vorig verzoek (verklaring volgend verzoek, vraag 23). Deze verklaring volstaat geenszins om te verklaren dat uw Palestijnse nationaliteit niet werd vermeld in uw vorig verzoek. Bovendien liet u na deze beweerde communicatieproblemen, noch uw Palestijnse nationaliteit te vermelden in uw beroep voor de RVV. Een dergelijke verklaring a posteriori is dan ook niet overtuigend. Daarenboven staat er volgens uw verklaringen een andere naam op uw vermeende Palestijnse documenten (verklaring volgend verzoek, vraag 3). Hoe dan ook, dat u naast de Egyptische ook de Palestijnse nationaliteit zou bezitten doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u kan terugkeren naar Egypte.*

U geeft voorts nog aan zich zorgen te maken om uw kinderen, vooral indien u zou scheiden van uw vrouw (verklaring volgend verzoek, vraag 23). Deze problemen houden geen verband met daden van vervolging of ernstige schade. Bovendien bevinden uw kinderen zich nog steeds in Egypte en toont u hiermee niet aan zelf niet naar Egypte te kunnen terugkeren.” Verzoeker voert in het verzoekschrift geen verweer tegen deze motieven, die dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De ter terechtzitting neergelegde “nieuwe” stukken, volgens verzoeker *“Beslissing van de rechtbank die opdracht geeft om verzoeker te arresteren”*, worden niet in overweging genomen aangezien ze niet vergezeld zijn van een (beëdigde) vertaling waardoor de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van de stukken.

2.9. Verzoeker hekelt nog dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad wijst er te dezen op dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig tweede verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”*. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op de

Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing. Verzoeker toont bovendien op generlei wijze concreet aan welke van zijn in het kader van onderhavig verzoek afgelegde verklaringen verduidelijking zouden behoeven in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem neergelegde documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.12. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

Ook uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota kan niet worden afgeleid dat er in Egypte een situatie is die gelijkgesteld kan worden aan artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1,

tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS